

A Vida se ne da motiti, temveč nadaljuje: »Dobri Bog naj te ohrani še mnogo let!«

In tetka ji zopet seže v besedo: »Hvala ti, hvala, Vidka!«

A Vida se ne da motiti, temveč nadaljuje in konča: »A meni ostani še nadalje tako dobra!«

»O, saj ti bom, moja Vidka!« reče tetka, ki so se ji že oči zasvetile v solzah. Skloni se k Vidi in jo iskreno poljubi. Vida pa ji hoče podariti šopek. Ali tetkina prijaznost jo je tako prevzela, da se je Vida vendarle zmotila: ponujala je tetki mesto šopka — pismo. Ko pa seže tetka po pismu, Vida hipoma izprevidi, da se je zmotila. Naglo skrije pismo za hrbet, a tetki ponuja šopek, rekoč: »To je zate, tetka, to je zate!«

»A za koga je pismo?« vpraša tetka.

»Pismo? — Za nikogar!« odgovori Vida.

Potem se začne od srca smejati in pove tetki, kako je vsa stvar s pismom. Potlej se je pa smejala še tetka.

Kaj se je sanjalo moji babici?

Spisal Andrej Rapč.

Umrla je ponoči moja dobra babica. Na odru je ležala, in okolo nje smo jokali njeni vnuki in donašali ji ravnokar razcvetelih cvetic. In hotela je razpeti roke, da bi nas objela, pa ni mogla. Odpreti je hotela ljubo oko, da bi nas tako smehljajoče pogledala kot prej vedno. Zaman! ...

Ležala je mrtva . . . In vse to se ji je sanjalo danes ponoči. Sedaj-le pa nam pripoveduje to-le:

Videla sem čudovit svet. Velikanska ravan se je prostirala pred mano. Vsa ta ravan pa je bila tako živa.

Majhni grobovi so bili na nji drug poleg drugega kakor lične posteljice. Na vsakem takem grobčku je gorela zlata lučca. In kako lepa drevesa so bila na tej ravnini! Po njih pa so visele tudi take lične posteljice snežnobebe, rdeče, modre . . . Vse pa so bile mehke kot svila. In po ravnini je vela mehka sapa. Vse posteljice so se zibale ob nji. V uho mi je pa zvenela sladka godba.

Aj, take še nisem čula nikdar, dasi sem že stara. Lučce po posteljah so ob tej glasbi živeje zagorele in se nagnile s svojimi zlatimi plamenčki proti grobčkom. Iztegnili so se ti plamenčki, pa nežno poljubili vrhe grobčkov. In takrat . . . Kar odprli so se vsi. Iz njih pa so pomolile krásne svoje glavice najlepše cvetice. Vsa ravan je zazvenela v mehkem dihu vetreca. Nebo je bilo posejano z dragocenimi kameni, ki so osvitljali ravan. In nebeške zvezdice so priplavale k cvetkam, jih poljubljale in govorile z njimi.

Hipoma začujem sladek glas: »Babica, babica!« Rože so začele govoriti. »Ti še ne veš sedaj, kje si! Prav nič ne razumeš o tem, kar tu vidiš. Me pa vse vemo in povedati ti hočemo. — Poglej semkaj!«

Ta glas, ki je to govoril, mi je bil tako znan. Kar vztrepetala sem in iskala posteljice, iz katere je odmeval.

Pogledala sem tja, kamor se mi je velelo. »Ah« — se mi je izvilo iz prsi. Ti, Slavica, si ležala v tej zibelki. Nisi bila več lilija, katero sem prej ondi videla! Živela si. Prav pred mano si bila, prava moja ljubica Slavica. Belo si bila oblečena in na glavi si imela zlat trak. Iztegnila sem roke, da te objamem, takrat pa so ti hipoma zrasle peruti, in kakor lep angelček si odletela, kličeč mi: »Pá, babica, pá! Kmalu zopet pridem. Budit grem bratce in sestrice!«

Zavzeta sem gledala za tabo. Kar hipoma pa ste prihiteli vsi k meni: Stanko, Milan, Slavica, Mirko, Milica, in ste mi vsuli najlepših cvetic v predpasnik. Tako so zadišale, da mi je jemalo sapo.

»Le vzemi, babica, le vzemi! Vse te cvetice so tvoje!« Sprijeli ste se potem v kolo in zaplesali kakor angelčki. Vetrec pa je pihljaj in majal posteljice na drevju, in donela je sladka godba. Iz posteljic na drevju so pogledali zlati cveti. Večali so se in večali. Odpadli so naposled. Kamor so padli ti cveti, povsod je vzraslo novo cvetje in opojno dišalo. Mesto cvetov pa so se po drevju prikazali zlati sadovi. Tudi teh ste mi nanosili v predpasnik. Ah, kako so bili lepi!

Obkrožili ste me naposled in klicali: »Babica, pazi, da ti kak sad ne pade na tla!«

Stisnila sem predpasnik. Vi pa ste me prijeli za roke in vzleteli ste z mano vred v zrak. Leteli smo hitro, hitro . . .

V tem hipu nekaj zabučí pod nami, kot bi bilo treščilo. Mojega predpasnika in zlatih sadov ni bilo več! Padli so mi na tla. Izginili ste vi vsi. Jaz pa sem padala globoko, globoko. Čudno je vršalo okolo mene. Tako votlo, tako grozeče . . .

Padla sem slednjič na tla in se zbudila. Okolo mene je bilo že zlato jutro. Vsa začudena sem gledala okolo sebe. Kmalu pa sem se zavedla.

Ti, Stanko, si me zbudil, ko si mi prinesel na posteljo cvetic.

»Da, da, babica! Res je! Takrat si izpregledala.«

»In tiste cvetice, ki si mi jih položil na odejo, so me spomnile, da sem na svetu . . .« Tako je pripovedovala babica in naposled rekla:

»Ali veste, kako to, da sem to-le sanjala?«

»Kako to, kako?« smo povpraševali vsi obenem.

»Sinoči sem premišljala, kako lepo vstajajo spomladi cvetice iz svojih grobčkov (popkov), pa so se mi te lepe sanje pritaknile.«

»Ah, to so bile lepe«, smo vzklikali.

»Kako pa bi tudi ne bile, saj je pomlad, ki prihaja leto za letom k nam, tudi tako krasna, kot so bile krasne moje sanje.«